



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **P. V. D.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2014, č. j. CPR-13628-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, č. j. 2 A 3/2014 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 19. 9. 2013, č. j. KRPA-352271-17/ČJ-2013-000022000022, bylo žalobci (dále „stěžovatel“) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let. Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále „žalovaná“) ze dne 22. 1. 2014, č. j. CPR-13628-3/ČJ-2013-930310-V242, zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí žalované napadl stěžovatel správní žalobou, v níž především namítal, že nebyl v rámci správního řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“). Uvedl, že mu po ukončení dokazování nebyl prezentován kompletní podkladový materiál včetně závazného stanoviska

Ministerstva vnitra, jež bylo v daném řízení vydáno. Upozornil, že pokud u výsledku uvedl, že nepožaduje doplnění, neznamená to vzdání se práva plynoucího z § 36 odst. 3 správního řádu.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 2. 4. 2014, č. j. 2 A 3/2014 - 39, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Soud nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a podrobně se zabýval obsahem správního spisu, přičemž zjistil, že správní spis obsahuje záznam o seznámení stěžovatele se závazným stanoviskem i s podklady rozhodnutí.

Městský soud rovněž ověřil, že oba záznamy obsahují vyjádření stěžovatele, že se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a nepožaduje jejich doplnění. Tímto zjištěním byla rozptýlena jediná žalobní námitka postavená na tvrzení, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 9. 5. 2014, doplněnou podáním ze dne 27. 6. 2014, napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Setrvává přitom na argumentaci předestřené již ve správní žalobě.

Konkrétně uvádí, že mu nebyl prezentován kompletní podkladový materiál, ani závazné stanovisko Ministerstva vnitra. V tomto ohledu rozporuje závěr žalované, že se s materiály seznámil a stvrdil to vlastnoručním podpisem. Má za to, že litera ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu není naplněna, pokud k formální výzvě dojde, ale v dokazování se dále pokračuje. Zdůrazňuje, že smyslem ustanovení § 36 odst. 3 není pouhé seznámení s podkladovým materiálem, ale také obeznámení účastníka s tím, jaký dokument bude podkladem rozhodnutí. Argumentaci uzavírá s tím, že povědomí o obsahu daného důkazu nelze ztotožňovat s vědomím, zda bude důkazu přiznán status podkladového materiálu.

S ohledem na výše uvedené navrhuje rozsudek městského soudu zrušit.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stručně vyjádřila dne 25. 7. 2014. Odkázala na vyjádření, které podala ke správní žalobě a kasační stížnost navrhla zamítnout.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a dalších formálních náležitostí. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel explicitně uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., avšak z hlediska obsahového je zřejmé, že kasační stížnost podal z důvodu dle odstavce b) uvedeného ustanovení. Stěžovatel totiž namítá vady řízení před správním orgánem, které by měly

pokračování

spočívat v porušení jeho práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak musí vyřešit otázku, zda městský soud vyhodnotil správně obsah správního spisu v souvislosti s právem stěžovatele seznámit se s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní spis obsahuje na čísle listu 15 závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2013, dle něhož je vycestování stěžovatele možné. Na stejné listině je navíc rukou dopsán záznam: „Dne 19. 9. 2013 jsem se seznámil a rozumím“, ke kterému je připojen podpis stěžovatele. Na čísle listu 16 správního spisu se nachází záznam o seznámení stěžovatele s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 9. 2013, které je stěžovatelem podepsáno, a v němž se uvádí, že se seznámil se spisem a nepožaduje žádné doplnění. Následuje prvoinstanční rozhodnutí – rovněž ze dne 19. 9. 2013.

Dle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estano-ví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Smyslem procesního práva upraveného v citovaném ustanovení je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Nejvyšší správní soud ověřil, že takovou možnost stěžovatel dostal. Jasně to dokládají záznamy založené ve správním spise, na které navíc přímo navazuje prvoinstanční rozhodnutí. Stěžovatel tak měl k dispozici všechny materiály, na jejichž základě správní orgán rozhodl. V tomto směru tudíž není procesnímu postupu co vytknout.

Obsah správního spisu nemůže zpochybnit ani zcela obecné tvrzení, že podmínka plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu není splněna v případě, kdy správní orgán v dokazování pokračuje. Stěžovatel totiž neuvádí jediný konkrétní důkaz, který byl opatřen poté, kdy se s podklady rozhodnutí seznámil. Nic takového ostatně ze správního spisu ani nevyplývá. Nelze rovněž přehlédnout, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo vydáno ve stejný den, kdy se stěžovatel prokazatelně seznámil s podklady rozhodnutí. Není pravděpodobné, že by správní orgán po seznámení stěžovatele s podklady rozhodnutí shromáždil další důkazní materiál, se kterým by stěžovatele již neseznámil. K takovému postupu nebyl žádný důvod, nic tomu nenasvědčuje, takže uvedenou námitku je namístě hodnotit jako účelové tvrzení bez reálného základu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud vyhodnotil správně obsah správního spisu a vyvodil z něj odpovídající závěry. Kasační námitky se ukázaly liché, a tak nezbyvá, než kasační stížnost zamítnout podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaná náhradu nákladů nežádala a ostatně jí ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z její úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu